

имало тогава 10 кирхани за сапунъ, 4 кожарски дюкяни, 2 мутафчийски кирхани, 2 памукчийски дюкяни, които непрекъснато произвеждали стока за продажъ. Особено любимо, доходно занятие на арбанасченитѣ е било копринарството. Почти въ всѣка къща въ Арбанаси се е отглеждала копринената буба. Коприната се е точела въ самото Арбанаси, дето работили 4 дулапи, които изкарвали по 500—600 оки бюрюнджукъ коприна, ценена по това време отъ 100—150 гроша оката. Отъ Цариградъ сѣ идвали специално за закупуване коприна търговци —

фиг. 67. Шкафче въ къщата на Константилиевъ, сега притежание на архитектъ Л. Филиповъ.

гърци. Разбира се, елитътъ на Арбанаси се е носилъ доста богато: мъжетѣ съ сукнени потури, съ копринени гайтани и елечи съ сѣрмени петелки и съ великолепни кожуси; женитѣ и младитѣ момичета били обличени съ маргаритѣ и препасани съ чапрази жълтици.

Отъ едритѣ арбанашки търговци, които търгували и извънъ предѣлитѣ на турската държава презъ време на робството, 10—15 души сѣ ползували съ особени привилегии сѣ били бератлии търговци. Бератлитѣ се получавали отначало направо отъ султана, а по-късно отъ пашата и онзи, който се удостоизвалъ съ тая честь е следвало да заплати за тоя документъ 1000 гроша данъкъ. Бератлиитѣ търговци подлежали на сѣдѣ само на търговския таквъ въ Цариградъ. Провинениятъ

бератлия мѣстнитѣ власти нѣмали право да го заператъ и сѣдятъ. Когато бератлията търговецъ пътувалъ, той водѣлъ съ себе си единъ чабукчия и кафеджия, които били обикновено турци. За отличие отъ другитѣ обикновени търговци, бератлиитѣ носѣли червенъ знакъ на горната си дреха и особенъ, внушителенъ и голѣмъ червенъ фесъ (тунузъ феси) — нѣщо подобно на високъ цилиндриченъ калпакъ. Пюскиюлтѣ на тоя фесъ билъ отъ синя коприна и много дълъгъ, а отъ едната страна на феса ушитъ четвъртъ по-